

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16.08.1993, sp. zn. 1 Tz 4/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:1.TZ.4.1993.1

Číslo: 1/1994

Právní věta: K podmínkám konání hlavního líčení v nepřítomnosti obviněného podle § 202 odst.2 tr.ř. Hlavní líčení v nepřítomnosti obviněného lze konat-mimo jiné-jen, nejsou-li žádné pochybnosti (§ 202 odst.2 písm a) tr.ř.) o doručení obžaloby obviněnému a jeho předvolání k hlavnímu líčení. Důvodem vzbuzujícím takovou pochybnost je např.skutečnost, že podpis obviněného na dokladu o doručení obžaloby a předvolání se typem písma zjevně liší od jeho podpisu na jiných dokladech založených ve spise.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 16.08.1993

Spisová značka: 1 Tz 4/93

Číslo rozhodnutí: 1

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Hlavní líčení

Předpisy: 141/1961 Sb. § 202 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č.1

K podmínkám konání hlavního líčení v nepřítomnosti obviněného podle § 202 odst. 2 tr. ř.

Hlavní líčení v nepřítomnosti obviněného lze konat - mimo jiné - jen, nejsou-li žádné pochybnosti (§ 202 odst. 2 písm. a) tr. ř.) o doručení obžaloby obviněnému a jeho předvolání k hlavnímu líčení. Důvodem vzbuzujícím takovou pochybnost je např. skutečnost, že podpis obviněného na dokladu o doručení obžaloby a předvolání se typem písma zjevně liší od jeho podpisu na jiných dokladech založených ve spise.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 8.1993 sp. zn.1 Tz 4/93)

K stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem České republiky Vrchní soud v Praze zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne

11. listopadu 1992 sp. zn. 6 To 3 61 /92 a rozsudek Okresního soudu v Nymburce ze dne 31. srpna 1992 sp. zn. 1 T 180/92, a tomuto soudu přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Nymburce čj .1 T 18 0/92 - 3 0 ze dne 31. srpna 1992 byl obžalovaný M. J. uznán vinným, že dne 7. dubna 1992 kolem 4.40 hod. a dne 12. dubna 1992 kolem 5.10 hod. v Lysé nad Labem, řídil své osobní auto zn. VAZ 1500 SPZ MED 55-89 přesto, že mu byl rozsudkem Okresního soudu v Nymburce ze dne 9. prosince 1991, který nabyl právní moci dne 4. února 1992, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 let, čímž spáchal trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák. Uložen mu byl za to trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců nepodmíněně s výkonem tohoto trestu v I. nápravně výchovné skupině, a dále podle § 49 odst. 1, § 50 odst. 1 tr. zák. trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 roků. Proti tomuto rozsudku podal obviněný odvolání, které Krajský soud v Praze po veřejném zasedání konaném dne 11. listopadu 1992 usnesením čj. 6 To 361/92-39 podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Praze podal generální prokurátor České republiky stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného M. J. V jejím odůvodnění namítl, že uvedeným usnesením byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř. a v řízení mu předcházejícím rozsudkem Okresního soudu v Nymburce ze dne 31. srpna 1992 sp. zn.1 T 180/92 v ustanoveních § 2 odst. 5,6, § 196 odst. 1,2,3 a § 202 odst. 2 písm. a) tr. ř., neboť nebyla obviněnému řádně doručena obžaloba a nebyly, ani pokud jde o správné rozhodnutí, dodrženy další podmínky ustanovení § 202 odst. 2 tr. ř. pro konání hlavního líčení v nepřítomnosti obviněného M. J. Dokazování ve věci nebylo provedeno úplně, když nebyli vyslechnuti všichni příslušníci policie, kteří měli poznat obviněného jako řidiče vozidla, ani svědek obhajoby J. Š., který měl podle tvrzení obviněného potvrdit, že se druhého dílčího útoku dne 12. dubna 1992 nedopustil. Z těchto důvodů generální prokurátor navrhl, aby Vrchní soud v Praze vyslovil porušení zákona v shora uvedeném rozsahu, napadené usnesení Krajského soudu v Praze i předcházející rozsudek Okresního soudu v Nymburce zrušil a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Vrchní soud podle § 267 odst. 1 tr. ř. přezkoumal na podkladě této stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a dospěl k těmto závěrům:

Jak vyplývá z obsahu spisu, hlavní líčení, ve kterém byl vyhlášen rozsudek ze dne 31. srpna 1992, bylo konáno Okresním soudem v Nymburce bez přítomnosti obžalovaného, když soud předtím vyhlásil usnesení, že jsou splněny podmínky ustanovení § 202 odst. 2 tr. ř., podle něhož může soud v nepřítomnosti obžalovaného provést hlavní líčení, když má za to, že lze věc spolehlivě rozhodnout a účelu trestního řízení lze dosáhnout i bez přítomnosti obžalovaného, a přitom obžaloba byla obžalovanému řádně doručena, a ten byl k hlavnímu líčení včas a řádně předvolán, a současně jsou i splněny podmínky podle § 202 odst. 2 písm. b) tr. ř.

Ve skutečnosti však podmínky ke konání hlavního líčení bez přítomnosti obžalovaného splněny nebyly. Podle referátů předsedkyně senátu byla obžaloba obviněnému doručována jen jednou, a to k prvnímu hlavnímu líčení, které bylo nařazeno na den 23. července 1992. Tomu odpovídá i doručenko, na které je vyznačeno, že písemnost vedle předvolánky k hlavnímu líčení též obsahuje obžalobu. Převzetí této písemnosti ze dne 15. července 1992 nese podpis „Jonáš“, ale z porovnání rukopisu obviněného, neboť jeho podpisy se v trestním spise objevují vícekrát č. l. 3,3 p. v., 4,5,6,7,7 p. v., 8,9 -je patrné, že jde o písmo a grafickou úpravu zcela jiného typu než používal běžně a vždy shodně obviněný. Z trestního spisu je dále možno zjistit, že obžaloba vícekrát obviněnému doručována nebyla. Za této situace měl mít Okresní soud alespoň pochybnosti o řádném doručení obžaloby obviněnému a hlavní líčení bez jeho přítomnosti neměl konat. Bez prokázaného doručení opisu obžaloby obviněnému nejpozději s předvoláním k hlavnímu líčení nebo s vyrozuměním o něm, nelze totiž hlavní líčení konat, neboť ustanovení § 196 odst. 1,3 tr. ř. je v tomto ohledu jednoznačné.

Nebyly však splněny ani předpoklady pro spolehlivé rozhodnutí věci, jak vyžaduje návěta § 202 odst. 2 tr. ř., neboť věc nebyla úplně a náležitě objasněna. Podle úředního záznamu přistihl bezprostředně po činu dne 7. dubna 1992 obviněného, ještě sedícího v automobilu, pprap. H. a stržm. Ř. Podle dalšího úředního záznamu ze dne 12. dubna 1992 viděl jako jedinou osobu řídící motorové vozidlo, přejíždějící železniční krytý přejezd na spuštěné závory a výstražná červená světla, opětně pprap. H. společně s por. H.

Obviněný byl v přípravném řízení vyslechnut dne 7. dubna 1992 a dále dne

13. dubna 1992 ohledně druhého činu ze dne 12. dubna 1992. K prvnímu činu se obviněný doznal, pokud se týká druhého, hájil se tím, že vozidlo neřídil a nejel tudy. Současně uváděl, že mu to může dosvědčit J. Š. a A. K. Naposled uvedený svědek nebyl v přípravném řízení, ani v řízení před soudem vyslechnut. V podaném odvolání obviněný uplatňoval, že se necítí vinen ve smyslu odsuzujícího rozsudku a znovu poukazoval na to, že vozidlo dne

12. března 1992 ani neřídil, ani tudy nejel. Dále uváděl, že dne 7. dubna 1992 se k činu nedoznal a namítal, že policista pprap. H. je proti němu zaměřen.

Dokazování bylo prováděno toliko při hlavním líčení ze dne 31. srpna 1992, kdy byli vyslechnuti jako svědci pprap. H. a J. Š. Podle protokolu potvrdil pprap. H. správnost úředního záznamu ze dne 7. dubna 1992 a znovu zopakoval, že trvá na tom, že i v druhém případě obžalovaný auto řídil, a bezpečně ho poznal při projetí uzavřené závory. Ohledně svědka J. Š. obsahuje protokol toliko obecný odkaz na to, že vypověděl shodně jako v přípravném řízení, kdy nepotvrdil obhajobu obviněného, přičemž je dále podrobně zaznamenáno, kdy obviněného při jiných příležitostech zastupoval při řízení vozidla, nebo s ním jel jako spolujezdec.

Po stránce skutkové tudíž nebylo provedeno dokazování úplně. Ve věci měli být vyslechnuti i oba další příslušníci Policie, a jejich výslechem mělo být zjišťováno, na základě jakých skutečností i oni dospěli k závěru, že obviněný v obou případech řídil své osobní motorové vozidlo. K druhému případu měl být vyslechnut svědek obhajoby J. Š. Jedině tímto způsobem mohlo být spolehlivě objasněno, že svědek pprap. H. se nemýlí. Rozsudek Okresního soudu byl proto vydán na podkladě neúplného dokazování a tím došlo i k porušení ustanovení § 2 odst. 5,6 tr. ř.